

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

9 август 1994 година*

По съединени дела C-363/93, C-407/93, C-408/93, C-409/93, C-410/93 и C-411/93

с предмет преюдициално запитване отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕИО от страна на Cour d'appel, Париж (Франция), в производството, висящо пред този съд между

René Lancry SA

и

Direction générale des douanes

и преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕИО, от Tribunal d'Instance, Saint-Denis (Réunion) (Франция), в производството, висящо пред този съд между

Dindar Confort SA

и

Conseil régional de la Réunion,

Direction régionale des douanes de la Réunion

и между

Christian Ah-Son

и

Direction régionale des douanes de la Réunion,

Conseil régional de la Réunion,

и между

Paul Chevassus-Marche

и

Direction régionale des douanes de la Réunion,

Conseil régional de la Réunion,

* Език на производството то: френски.

и между

Conforéunion SA

и

Conseil régional de la Réunion,

Direction régionale des douanes de la réunion,

и между

Dindar Autos SA

и

Conseil régional de la Réunion,

Direction régionale des douanes de la réunion

относно тълкуване на членове 9 и последващите от Договора за ЕИО и относно действителността на член 4 от Решение 89/688/ЕИО на Съвета от 22 декември 1989 г. относно пристанищните такси във френските отвъдморски територии (ОВ L 399, стр. 46),

СЪДЪТ,

в състав: г-н О. Due, председател, г-н G.F. Mancini, г-н J.C. Moitinho de Almeida, г-н M. Diez de Velasco и г-н D.A.O. Edward (докладчик), (председатели на състав), г-н C.N. Kakouris, г-н R. Joliet, г-н F.A. Schockweiler, г-н G.C. Rodríguez Iglesias, г-н F. Grévisse, M. Zuleeg, г-н P.J.G. Karpeyn и г-н J.L. Murray, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Tesauero,

секретар: г-жа D. Louterman-Hubeau, главен администратор,

като взе предвид писмените становища, представени:

- за René Lancry SA, от адв. Christian Charrière-Bournazel, Philippe Champetier de Ribes и Jean-Pierre Spitzer, адвокати в Cour de Paris, и адв. Pascal Dubois, от адвокатска колегия Limoges,

- за дружествата Dindar Confort, Conforéunion и Dindar Autos, от адв. Jean-Claude Bouchard, Charles-Etienne Gudin и Thierry Vialaneix, от адвокатска колегия Hauts-de-Seine,

- за френското правителство, от г-н Jean-Louis Falconi, секретар по външните работи, и г-жа Catherine de Salins, съветник по външните работи, в качеството на представители,

- за испанското правителство, от г-н Alberto José Navarro González, генерален директор за правна и институционална координация на Общността, и от г-жа Rosario Silva de Lapuerta, Abogado del Estado, от Службата по правни въпроси на Общността, в качеството на представители,

- за Съвета на Европейския съюз, от г-н Ramon Torrent, директор в Правната служба, и г-жа Christina Giorgi, съветник в Правната служба, в качеството на представители,

- за Комисията на Европейските общности, от г-ца Blanca Rodriguez Galindo, от нейната Правна служба, и Virginia Melgar, национален държавен служител, командирована в Правната служба, в качеството на представители,

като взе предвид доклада от съдебното заседание,

като изслуша устните становища на René Lancry SA, за което се явява адв. Christian Charrière-Bournazel, Jean-Pierre Spitzer и Pascal Dubois, Avocats, дружествата Dindar Confort, Conforéunion и Dindar Autos, за което се явява адв. Jean-Claude Bouchard, Charles-Etienne Gudin и Thierry Vialaneix, Avocats, област Réunion, за което се явява адв. Pierre Soler-Couteaux, от адвокатска колегия Страсбург, испанското правителство, за което се явява г-жа Rosario Silva de Lapuerta, в качеството на представител, Съвета на Европейските общности, за което се явява г-жа Virginia Melgar, в качеството на представител, на съдебното заседание на 27 април 1994 г.,

след като изслуша становището на генералния адвокат на съдебното заседание на 28 юни 1994 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Решение от 7 юли 1993 г., получено в Съда на 26 юли 1993 г., Cour d'Appel (Апелативният съд), Париж, е поставил, по силата на член 177 от Договора за ЕИО, преюдициален въпрос относно действителността на Решение 89/688/ЕИО на Съвета от 22 декември 1989 г. относно пристанищните такси във френските откъдморски територии (ОВ L 399, стр. 46, по-нататък „решението за пристанищните такси“). С Решенията от 23 август 1993 г., получени в Съда на 1 октомври 1993 г., Tribunal d'Instance (Окръжният съд), Saint-Denis (Réunion), е поставил, по силата на член 177 от Договора за ЕИО, два преюдициални въпроса относно тълкуването на членове 9 и последващите от Договора за ЕИО и относно действителността на решението за пристанищните такси.

2. Тези въпроси са били повдигнати в хода на производства за възстановяване на суми, събрани като пристанищни такси („octroi de mer“).

3. От представените пред Съда документи е видно, че пристанищните такси са били събрани по времето, когато Договорът е влязъл в сила. Те са били наложени на всички стоки, независимо от тяхната страна на произход, включително континентална Франция, поради тяхното влизане във въпросната откъдморска

територия. Обратно на това, продуктите от въпросния регион не са подлагани на пристанищни такси или на каквато и да е вътрешна такса. Общоприето е, че пристанищните такси са били събирани с оглед на две цели: първо, повишаване на данъчните приходи, и, второ, насърчаване на местната икономическа активност.

4. Тъй като са били подадени редица жалби във връзка с пристанищните такси, през 1984 г. Комисията е образувала процедура за нарушение срещу Френската република. Впоследствие тя е решила да спре тази процедура, като е предпочела да се потърси политическо решение, във връзка с което Съветът е приел две решения на основание на членове 227, параграф 2 и 235 от Договора.

5. Първото от тях е Решение 89/687/ЕИО на Съвета от 22 декември 1989 г. за създаване на програма на възможности, отразяващи отдалечения и изолиран характер на френските отвъдморски територии (Poséidon) (ОВ L 399, стр. 39, по-нататък „решение Poséidon“). Във съображения 2 и 3 от това решение гласят по-специално, че френските отвъдморски територии са в състояние на сериозен структурен недостиг на развитие, утежнено от редица ограничения, което налага разработването на подкрепа на Общността с цел насърчаване на тяхното икономическо и социално развитие.

6. Второто решение е относно пристанищните такси, което въвежда данъчния компонент на решението Poséidon. Член 1 от Решението за пристанищните такси предвижда, че най-късно до 21 декември 1992 г. френските власти са длъжни да предприемат необходимите мерки, за да може да се приложи режима на пристанищните такси във френските отвъдморски територии по отношение на всички продукти, независимо дали са внесени или произведени в тези райони. Член 4 предвижда, че на Френската република се разрешава да запази съществуващата уредба относно пристанищните такси най-късно до 31 декември 1992 г., при условие че всяко предложение за разширяване на списъка на продуктите, облагани с пристанищни такси, както и всяко увеличение на ставките им се съобщава на Комисията, която може да се противопостави в срок от два месеца.

7. По дело *Administration des Douanes и Droits Indirects срещу Legros и други* (Решение от 16 юли 1992 г., C-163/90, Recueil стр. I-4625) са били поставени до Съда за преюдициални въпроси във връзка с такси, които имат характеристики на пристанищни такси. В решението си по това дело Съдът е постановил, че такса, пропорционална на митническата облагаема стойност на стоки, събирана от държава-членка върху стоки, внесени от друга държава-членка поради влизането им в регион на територията на първата държава-членка, представлява такса с ефект, равностоен на вносно мито, независимо от факта, че с таксата се облага също така и стоки влизащи в този регион от друга част от същата държава. Съдът обаче е ограничил действието във времето на това решение.

8. Фактическите обстоятелства по делото *Legros* са се случили преди влизането в сила на решението Poséidon. Вследствие на това Съдът не се е произнесъл по действителността на тези решения.

Относно фактите по делото C-363/93 *Lancry*

9. Тъй като Martinique не произвежда брашно, този продукт винаги се е внасял от континентална Франция, от други страни от Общността или от Съединените американски щати. През 1974 г. в Martinique са били въведени пристанищни такси за брашното.

10. Дружеството René Lancry SA (по-нататък „Lancry”), което търгува в Martinique с брашно, внесено, *inter alia*, от континентална Франция, е завело редица искове. С решения на Tribunal Administratif (Административния съд), Fort-de-France от 2 април 1985 г. и 25 април 1989 г., потвърдени с решения на френския Държавен съвет от 2 април 1993 г., е постигнало отмяна на решенията за определяне на ставката на 25 % и впоследствие на 20 %. В съответствие с тези решения на Lancry е била възстановена разликата между отменената ставка и предишната ставка от 15 %. След това то е подало иск пред Tribunal d'Instance, Fort-de-France, за възстановяване на всички суми, които то е платило през същия период като пристанищни такси.

11. Lancry също така е завело дело пред Tribunal d'Instance, Париж VII, за щети срещу Direction générale des douanes за събирането на пристанищни такси за брашно, внесено в Martinique. След отхвърлянето на иска, Lancry е обжалвало.

12. С Решението си от 7 юли 1993 г., Cour d'Appel, Париж, е направил заключение от решението по делото Legros, че по правилата, които са се прилагали преди датата на приемане на решението за пристанищните такси, т.е. 22 декември 1989 г., пристанищните такси, събирани за брашното, търгувано от Lancry от 1974 г., са представлявали такси с равностоен на мито ефект, които нарушават Римския Договор. Вследствие на това, той е разпоредил на ответника да възстанови на Lancry пристанищните такси, платени от това дружество от 1974 г. до 22 декември 1989 г.

13. Cour d'Appel обаче е отбелязал, че Съдът на ЕО не се е произнесъл относно действителността на решението за пристанищните такси и вследствие на това е отнесъл следния въпрос за преюдициално решение:

„Дали Съветът на Европейските общности със своето Решение 89/688/ЕИО от 22 декември 1989 г. относно пристанищните такси във френските откъдморски територии, прието по силата на членове 227, параграф 2 и 235 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност, валидно разрешава на Френската република да запази до 31 декември 1992 г. съществуващата уредба относно пристанищните такси, които съгласно решението на Съда на Европейските общности от 16 юли 1992 г. в производство за преюдициално решение представляват такса с равностоен на мито ефект?”

Относно фактите по дела C-407/93 до C-411/93, Dindar Confort, Ah-Son, Chevassus-Marche, Conforéunion и Dindar Autos

14. С молба от 26 януари 1993 г., дружеството Dindar Confort е завел дело пред Tribunal d'Instance, Saint-Denis, за възстановяване заедно с лихвите на различни суми, които той е платил като пристанищни такси. Тези суми са били събрани върху стоки, внесени след решението по делото Legros.

15. С молба от 21 декември 1992 г., г-н Christian Ah-Son е завел дело пред същия съд за възстановяване на сума, платена през ноември 1992 г., която представлява размера на пристанищните такси, които са били събрани от него при внасяне в Réunion на автомобил, произведен във Федерална република Германия, който той е закупил в континентална Франция.

16. С молби от 11 и 12 февруари 1993 г., г-н Paul Chevassus-Marche е завел дело пред същия съд за възстановяване на пристанищни такси, платени на 3 декември 1992 г., които са били събрани върху пратка от бира от континентална Франция.

17. С молба от 10 март 1993 г., дружество Confédération е завело дело пред същия съд за възстановяване на сума, която то е платило като пристанищна такса, събрана върху стоки, внесени в Réunion през ноември 1992 г. Някои от тези стоки са били с произход в други области на Франция, други определени държави-членки на Общността, а някои пряко в трети страни.

18. С молби от 26 януари 1993 г. и 23 февруари 1993 г., дружеството Dindar Autos е завело дела пред същия съд за възстановяване на суми, които отговарят на пристанищните такси, платени за стоки, внесени в Réunion между м. юли и м. декември 1992 г. Някои от тези стоки са били с произход в други области на Франция, други определени държави-членки, и други, пряко в трети страни.

19. Tribunal d'Instance, Saint-Denis, при разглеждането на тези дела е спрял производствата и е отнесъл до Съда следните въпроси за преюдициално решение :

„1) Следва ли разпоредбите на членове 9 и последващите от Договора за ЕИО, доколкото те предвиждат принципа на единна митническа зона на Общността, да бъдат тълкувани като забраняващи на държава-членка да събира такса, пропорционална на тяхната митническа облагаема стойност от други региони на същата държава единствено на основание на влизането на тези стоки в конкретен регион на тази държава, като се вземе предвид фактът, че когато такава такса също така се събира върху стоки, които влизат на територията на този регион от другите държави-членки, е било постановено, че такава такса представлява такса с ефект, равностоен на вносно мито?

2) Дали член 4 от Решение на Съвета на Европейските общности от 22 декември 1989 г. (89/688/ЕИО) е действително, доколкото с него се разрешава на Френската република „да запази съществуващата уредба относно пристанищните такси най-късно до 31 декември 1992 г.” при спазване на условията, предвидени в него, при положение че съществуващите по това време представляват такса с ефект, равностоен на вносно мито, и при положение че според член 227, параграф 2, алинея 1 от Договора разпоредбите на Договора, посочени в тази алинея, включително тези относно свободното движение на стоки, се прилагат във френските отвъдморски територии от влизането на Договора в сила?”

20. С Определение от 19 октомври 1993 г., издадено на основание член 43 от Процедурния правилник на Съда, по дела С-407/93, С-408/93, С-409/93, С-410/93 и С-411/93 са били съединени за целите на писмената и устната процедура и на решението. С Определение от 8 април 1994 г., издадено на основание на същия

член, дело С-363/93 е било присъединено към тези съединени дела за целите на устната процедура и на решението.

21. Първият въпрос е да се прецени, дали такива пристанищни такси съставляват такси с равностоен на мито ефект, доколкото те са наложени на стоки от същата държава-членка, и, второ, дали решението за пристанищните такси е действително, доколкото с него се разрешава запазването на тези такси в сила до 31 декември 1992 г.

Относно тълкуването на членове 9 и последващите от Договора (първи въпрос, отнесен до Tribunal d'Instance, Saint-Denis)

22. С първия въпрос, отнесен от националния съд, се пита, дали такса, пропорционална на митническата им облагаема стойност, събирана от държава-членка върху стоки, които влизат на територията на област, съставлява такса с ефект, равностоен на вносно мито, доколкото тя се събира върху стоки, които влизат в тази област от друга част на същата държава-членка.

23. Съветът счита, че доколкото уредбата на пристанищните такси се прилага към стоки от други части на Франция, положението е ограничено изцяло до тази държава-членка, в резултат на което първичното законодателство, което налага на държавите-членки различни забрани във връзка с отношенията между тях, е неприложимо. По-специално, според испанското правителство за прилагането на разпоредбите на Договора, свързани със свободното движение на стоки от първостепенно значение е да има въздействие върху вътрешната търговия в Общността, поради което членове 9 и последващите от Договора са неприложими, когато въпросните стоки се движат между две точки в рамките на територията на една и съща държава-членка.

24. Този аргумент не може да бъде приет.

25. Първо, Съдът трайно е постановявал, че основанието за забрана на мита и на такси с равностоен ефект, се основава на факта, че всички парични такси, наложени на стоки поради факта, че те преминават граница, представляват препятствие пред свободното движение на такива стоки (виж, по-специално, Решение от 1 юли 1969 г., *Sociaal Fonds Diamantarbeiders*, 2/69 и 3/69, *Recueil* стр. 211, точка 14).

26. В решението по делото *Legros*, Съдът е отбелязал (точка 16), че такса, събирана на регионална граница поради факта, че стоките са внесени в една област на държава-членка, което води до засягане единството на митническата територия на Общността и съставлява пречка пред свободното движение на стоки, най-малко в същата степен сериозна, колкото и такса, събирана на националната граница върху продукти, които влизат в държава-членка като цяло.

27. Единството на митническата територия на Общността се засяга от установяването на регионална митническа граница по същия начин, независимо дали продуктите, за които се събира таксата поради факта, че те преминават границата, са местни стоки или идват от други държави-членки.

28. В допълнение към това, пречка за свободното движение на стоки, създадено с налагането на местните продукти на такса, събирана поради тяхното пресичане на границата е не по-малко сериозно, отколкото това, създадено при събиране на такса от същия вид върху продукти, които идват от други държави-членки.

29. Тъй като самият принцип на митнически съюз обхваща цялата търговия със стоки, както е предвидено в член 9 от Договора, той изисква гарантирането в рамките на съюза на свободното движение на стоки като цяло, а не само по отношение на междудържавната търговия. Въпреки че членове 9 и последващите изрично се позовават на търговията между държавите-членки, това е така, тъй като се основава на предположението, че вътре в държавите-членки не съществуват такси, които да имат характеристики на мита. Тъй като отсъствието на такива такси е основна предпоставка за постигането на митническия съюз, който обхваща всички стоки, следователно те също така са забранени в членове 9 и последващите.

30. Второ, очевидно е, че положението не е такова, при което всички компоненти са изцяло ограничени до една държава-членка. Както френското правителство правилно е посочило, събирането на такси, които имат характеристики на пристанищни такси, би могло да бъде определено като изцяло вътрешно положение, само ако пристанищните такси се събират изключително върху продукти от същата държава-членка. Безспорно е, че пристанищните такси се прилагат към всички продукти, които влизат във въпросната отвъдморска територия, независимо от техния произход. Съответно, би било непоследователно да се твърди, че, от една страна, пристанищните такси представляват такси с равностоен ефект, доколкото те се събират върху стоки от други държави-членки, и да се признае, от друга страна, че тези такси не представляват такси с равностоен ефект, когато те се събират върху стоки от континентална Франция.

31. На последно място, тъй като такси като пристанищните такси се налагат еднакво на всички стоки, би било изключително трудно, ако не и невъзможно, на практика да се направи разграничение между продукти с местен произход и продукти с произход в други държави-членки. Например, продукт, произведен във въпросната държава-членка, но съдържащ части от друга държава-членка, или продукт, внесен в държавата и изпратен впоследствие в отвъдморска територия, не следва да бъде описван като местен продукт. Това би наложило във всеки отделен случай, дори и в случаите на доставки на продукти от същата държава, да се установи, дали такива продукти на практика са с произход в друга държава-членка на Общността. Процесът на проверка би довел до административни процедури и допълнителни забавяния, които сами по себе си представляват препятствия пред свободното движение на стоки.

32. Следователно отговорът на първия въпрос, отнесен от Tribunal d'Instance, Saint-Denis, трябва да бъде, че такса, пропорционална на тяхната митническа облагаема стойност, събирана от държава върху всички стоки, които влизат в регион на тази държава, съставлява такса с ефект, равностоен на вносно мито, не само доколкото тя се събира върху стоки, които влизат в този регион от други държави-членки, но също така и доколкото тя се събира върху стоки, които влизат в този регион от друга част на същата държава.

Относно действителността на решението за пристанищните такси (въпрос, отнесен от Cour d'Appel, Париж, и втори въпрос, отнесен от Tribunal d'Instance, Saint-Denis)

33. Cour d'Appel, Париж, и Tribunal d'Instance, Saint-Denis, във втория си въпрос искат да установят, дали решението за пристанищните такси е действително, доколкото с него се разрешава на Френската република да запази до 31 декември 1992 г. уредбата за пристанищните такси, която е била в сила по време на приемане на решението.

34. Френското и испанското правителства, Съветът и Комисията твърдят, че Съветът е бил оправомощен на основание на член 227, параграф 2 и член 235 от Договора да разреши на Френската република да запази въпросната такса до 31 декември 1992 г.

35. Преди всичко, следва да се вземе предвид формулировката на член 227, параграф 2 от Договора:

„2. По отношение на Алжир и френските отвъдморски територии, общите и специалните разпоредби на настоящия договор във връзка със:

- свободното движение на стоки;
- земеделието, с изключение на член 40, параграф 4;
- свободното предоставяне на услуги;
- правилата в областта на конкуренцията;
- предпазните мерки, предвидени в членове 108, 109 и 226;
- институциите;

се прилагат веднага след влизането в сила на настоящия договор.

Условията, при които ще се прилагат останалите разпоредби на настоящия договор се определят в срок от две години от влизането в сила на този договор, с решение на Съвета, взето единодушно по предложение на Комисията.

В рамките на процедурите, предвидени в този договор и в частност на член 226, институциите на Общността правят необходимото, за да стане възможно икономическото и социално развитие на тези области.”

36. Съгласно практиката на Съда (виж Решение от 10 октомври 1978 г., по дело 148/77, Hansen/Hauptzollamt Flensburg, Recueil, стр. 1787, и по дело Legros, упоменато по-горе, в точка 8) от този член следва, че разпоредбите на Договора, изрично посочени в параграф 2, алинея 1 се прилага във френските отвъдморски територии още от влизането на Договора в сила, докато по отношение на останалите разпоредби, е възможно впоследствие, дори след изтичането на

двугодишния срок, посочен в алинея 2, да бъдат приети конкретни мерки с цел да се отговори на потребностите на тези територии.

37. В член 227, параграф 2, изрично Съвета се оправомощава да определи условията за еднакво прилагане на разпоредбите на Договора, които не са отбелязани в алинея 1, като изключва възможността за дерогиране от прилагането във френските отвъдморски територии на разпоредбите, които са посочени в него, включително тези, свързани със свободното движение на стоки. Да тълкува член 235 от Договора като позволяващ на Съвета да суспендира, макар и временно, прилагането на членове 9, 12 и 13 от Договора във френските отвъдморски територии би означавало да се пренебрегне основополагащото разграничение, установено в член 227, параграф 2 и да се обезсили неговата алинея 1.

38. Следователно Съветът не е бил оправомощен чрез приемане на решение за пристанищните такси да разреши на Френската република да запази в сила такси като пристанищните такси, които представляват такси с равностоен ефект на вносно мито, и по такъв начин попадат в обхвата на разпоредбите относно свободното движение на стоки.

39. Следователно отговорите на въпросите, отнесени от националните съдилища следва да бъдат, че решението за пристанищните такси е недействително, доколкото с него се разрешава на Френската република да запази до 31 декември 1992 г. уредба за пристанищните такси, която е била в сила по време на приемане на решението.

Действие във времето на настоящото решение

40. Френското правителство, подкрепено от област Réunion иска от Съда да ограничи действието във времето на своето решение, както той е направил по делото Legros, в случай на установяване на недействителността на решението за пристанищните такси. Френското правителство счита, че условията, определени от Съда за налагане на такива ограничения: първо, рискът от сериозни икономически последици, и второ, несигурността по отношение на обхвата на разпоредбите на Общността, са изпълнени в настоящия случай. По отношение на първото условие, за местните власти, на които се плащат пристанищните такси, би било трудно да се справя с икономическите последици на решение за установяване на недействителност на решението, тъй като, според френското правителство, ограничението, прието от Съда по делото Legros, е свързано само с пристанищни такси, събрани само на основание на национално законодателство и не се прилага към суми, събрани на основание на член 4 от Решението след 22 декември 1989 г. – датата на приемането му. Що се отнася до второто условие, френското правителство посочва, че Съдът е постановил в решението по делото Legros, че специфичните характеристики на пристанищните такси и специфичните характеристики на отвъдморските територии са довели до състояние на несигурност по отношение на това, дали тези такси са законни от гледна точка на правото на Общността; че несигурността, според френското правителство видно е била отстранена с решението за пристанищните такси.

41. Този аргумент не може да бъде приет.

42. На първо място, следва да се има предвид, че в настоящото решение Съдът е установил недействителността на решението за пристанищните такси, доколкото с него се разрешава да запази уредбата за пристанищните такси в сила до 31 декември 1992 г. Следователно таксите, събрани между датата на влизане в сила на Решението от 22 декември 1989 г. и 31 декември 1992 г., имат еднакъв правен характер като тези, събрани преди този период, т.е. те са такси с равностоен ефект на вносни мита, събирани на основание на националния закон.

43. Следователно ограничението във времето, наложено от Съда с решението по делото Legros се прилага също така към исовете за възстановяване на суми, събрани като пристанищни такси от влизането в сила на Решението от 22 декември 1989 г. до 16 юли 1992 г. – датата на постановяване на решението.

44. Второ, в своите заключения от 21 ноември 1991 г. и 20 май 1992 г., генералният адвокат М. Jacobs много ясно е изразил гледната точка, че решението за пристанищните такси е недействително, тъй като с него се разрешава запазването на уредбата за пристанищните такси, която е била в сила в момента на неговото приемане. Независимо от това, по време на изслушването по делото Legros на 31 март 1992 г. френското правителство е посочило по-специално, че Съдът не е бил сезиран по това производство за преюдициално решение да се произнесе по действителността на това решение. Следователно Френската република не е била в положение да направи основателно заключение от непроизнасянето на Съда по този въпрос, че решението за пристанищните такси са ѝ разрешили да поддържа уредбата за пристанищните такси в сила след 22 декември 1989 г.

45. Следователно френското правителство не е можело, след 16 юли 1992 г., датата на решението по делото Legros, да продължи основателно да вярва, че съответното национално законодателство е било в съответствие с правото на Общността. Освен това, интересите на местните власти са адекватно защитени с временното ограничение, определено от Съда по делото Legros. Следователно не е необходимо да се ограничава във времето действието на настоящото решение.

По съдебните разноски

46. Разноските, направени от френското и испанското правителства, от Съвета на Европейския съюз и от Комисията на Европейските общности, които представиха становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, отнесени до него от Cour d'Appel, Париж, с Решение от 7 юли 1993 г., и от Tribunal d'Instance, Saint-Denis, с Решение от 23 август 1993 г., реши:

1. Такса, пропорционална на тяхната митническа облагаема стойност, събирана от държава върху всички стоки, които влизат в област на тази държава, съставлява такса с ефект, равностоеен на вносно мито, не само доколкото тя се събира върху стоки, които влизат в този регион от други държави-членки, но също така и доколкото тя се събира върху стоки, които влизат в тази област от друга част на същата държава.

2. Решение 89/688/ЕИО на Съвета на Европейските общности от 22 декември 1989 г. относно пристанищните такси във френските откъдморски територии е недействително, доколкото с него се разрешава на Френската република да запази до 31 декември 1992 г. уредбата на пристанищните такси, която е била в сила в момента на приемането на решението.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 9 август 1994 година.

Подписи